

en alles werd donker, want hij liep onder hooge boomen. Hier lag haast geen sneeuw op den weg, en derhalve moest hij uiterst voorzichtig gaan. Gelukkig duurde het niet lang, en toen hij onder de boomen uitkwam, leek hem den heelen omtrek lichter. Aan zijn linkerhand, een eind buiten den dijk, zag hij iets als een breede, nevelige strook, en daarachter heel flauwtjes kleine lichte stippen. Als hij goed keek, bespeurde hij een lijn van die lichte tittels. Zou dat een stad zijn met gaslicht? Zoo had hij het buiten Antwerpen ook wel gezien van de overzij der Schelde. De breede grijze strook was de rivier.

Hij koos nu den buitenkant van den dijk om langs te loopen, in de hoop den afweg te vinden naar het veer. Hoewel de lucht geheel bedekt bleef met een effen wolkmassa, was het merkelijk lichter geworden. Waarschijnlijk kwam de maan op. Hij keek langs de dijkglooiing. Zij was voor zoover hij kon waarnemen belegd met gladde basaltstukken, en daar hij de lichten aan

de overzijde nog iets meer stroomafwaarts zag, sleepte hij zich nog een wijl voort, zonder ophouden zijwaarts turende. Het gebeurde met den hond had hem weer eenige veerkracht gegeven; hij was niet zoo dof meer en wezenloos als straks.

Eindelijk — daar was een afweg, en in de verte zag hij duidelijk iets vierkants staan, kort aan den oever.

Daar naar toe.

Hij voelde dat hij op een straatweg liep, iets gemakkelijker dan op den dijk. Toch ging hij nog langzaam en kreupel. Enfin — hij was nu dichtbij het veer. Het donker vierkantje kwam nader en nader.

De weg sneed door uiterwaarden, vlak wit land aan weerskanten in een tonige uitgestrektheid, waarover de wind fel kwam aanzetten. 't Was overal

Hij keek langs de dijkglooiing.